

Ἡ Γαλλία ἦτο καὶ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν μονομαχιῶν, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύουσιν αἱ ἐσχάτως γνωσθεῖσαι καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀναφερόμεναι στατιστικαὶ πληροφορίες. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1870 μέχρι τοῦ 1886 ἐγένοντο ἐπὶ γαλλικοῦ ἐδάφους μονομαχίαι 847 τὸν ἀριθμὸν, ὧν οὐκ εὐάριθμοι μεταξὺ ἀξιωματικῶν καὶ ἀπλῶν στρατιωτῶν, τὰς ὁποίας, ἐννοεῖται, ἡ δημοσιογραφία ἐφρόντισε, ἡ ἡγνακάσθη νὰ παρασιωπήσῃ. Ἀλλ' ἐξ ὧν τῶν 847 τούτων μονομαχιῶν μόνον αἱ 9 ὡς ἀποτέλεσμα εἶχον τὸν θάνατον τοῦ ἐτέρου τῶν μαχομένων, κατὰ τὰς πλείστας δὲ ἀμφότεροι οἱ ἀγωνιζόμενοι παρέμειναν ἀλώβητοι.

Τὸ ποσὸν τοῦ κυκλοφοροῦντος νομίσματος εἰς τὸν κόσμον σύμπαντα εἶνε φυσικῶς μικρότερον τῶν ὑπαρχόντων κεφαλαίων, οὕτω δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ π. χ. ἐν ᾧ τὰ κεφάλαια ἀνέρχονται εἰς 9000 ἑκατομμύρια λιρῶν, τὸ νομισματικὸν κεφάλαιον δὲν ὑπερβαίνει τὰ 143 ἑκατομμύρια λιρ. στερλινῶν. Ὁ μεταλλικὸς πλοῦτος εἰς τὰς διαφόρους ἐπικρατείας ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε διάφορος. Ἐὰν δὲ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ νόμισμα ἦτον ἐξ ἴσου διανεμημένον εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους μιᾶς τινος καὶ τῆς αὐτῆς χώρας, εὐρίσκουμεν ὅτι ἕκαστος κάτοικος ἐν μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ ἔχει 100 φράγκα, ἐν Γαλλίᾳ 202 φράγκα, ἐν Γερμανίᾳ 63, ἐν Ρωσίᾳ 10, ἐν Αὐστρίᾳ 15, ἐν Ἰταλίᾳ 21, ἐν Ἰσπανίᾳ 68, ἐν Πορτογαλίᾳ 68, ἐν Βελγίῳ 113, ἐν Ὀλλανδίᾳ 110, ἐν Ἑλβετίᾳ 63, ἐν Τουρκίᾳ 12, ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς 70, ἐν Ἰνδιῇ 19, ἐν Αὐστραλίᾳ 132, ἐν Αὐστραλίᾳ 140 καὶ ἐν Καναδᾷ 11 φράγκα.

Ἡ ὀπισθογραφία διαδίδεται ὁλονὲν εἰς τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας τοῦ πολιτισμένου κόσμου καὶ πάντα τὰς κατ' αὐτῆς λαμβανόμενα μέτρα εἰς οὐδέν, φαίνεται, ὠφελοῦσι. Πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ νέου Κόσμου, τὴν Νέαν Ὑόρκην, αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ὁσμήραι οἱ ὀπισθοφάγοντες. Ἡ ἀστυνομία, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ καταδίωξις καὶ ἐπίβλεψις τῶν εἰς τὴν κακίαν ταύτην ἐκδότην ὑποκειμένων, ἐζήτησε πληροφορίας εἰς τεσσαράκοντα διάφορα φαρμακικοπορεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀνεκάλυψε 289 πρόσωπα, ὧν τὰ δύο τρίτα ἀνῆκον εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον, πάντα ἐκδοτὰ εἰς τὴν ὀπισθογραφίαν καὶ μὴ ἀπολαύοντα καλῆς φήμης. Τὸ ὅπιον λαμβάνεται ὑπὸ τῶν πλείστων ἐν εἰδὲ μορφῆς, οὐκ ὀλίγαι δὲ γυναῖκες καταναλίσκουσι καθ' ἑκάστην 4 περίπου γραμμάρια — ὅσα δηλαδὴ ἀρκοῦσι νὰ φονεύσωσι τριάκοντα συνήθεις ἀνδρώπους.

Πόσον ἐκαλλιεργῆτο κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐν τῇ Κεντρικῇ Εὐρώπῃ ἡ μουσικὴ καὶ ἐπομένως ὁπόση ἐργασία πρέπει νὰ προηγηθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ἕως οὗ ἀποκτήσωμεν δικαίαν ἐλπίδας περὶ ἀναπλάσεως καὶ διαμορφώσεως αὐτῆς ἐν Ἀνατολῇ, καταδεικνύει ἡλίῳ φαινόματον εἰδοποιήσας τις, δημοσιευθεῖσα τῷ 1789 ἐν τῷ „Wiener Diarium“, οὗ ἀπόγονος εἶνε ἡ σημερινὴ αὐτοκρατορικὴ „Εφημερὶς τῆς Βιέννης“. Ἡ εἰδοποίησις αὕτη περιέχει τὰ ἑξῆς: „Διὰ μίαν ἐγχώριον οἰκογένειαν ζητεῖται ὑπηρετής, παῖζων καλῶς τὸ βιολίον καὶ δυνάμενος νὰ συνοδεύῃ διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου δυσκόλους συμφωνίας“. Τοιαύτη τις ἀπαίτησις πρὸς ἀπλοῦν ὑπηρετὴν φαίνεται εἰς τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς Εὐρωπαίους αὐτοὺς ἀκόμη, ἀνήκουστος, καὶ ὅμως ἦτο φυσικὴ, φυσικωτάτη κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Τότε πολλοὶ τῶν εὐπατριδῶν συνετήρουν κατ' οἶκον ἰδίαν ὀρχήστραν, αἵτινες χάριν οἰκονομίας ἀπετελοῦντο ἐξ ὑπηρετῶν καὶ ὑπαλλήλων. Ὁ ὑπηρετὴς τὴν πρῶταν μὲν ἐκαθάριζε τὰ ὑποδήματα καὶ ἐσάρωνε τὴν αὐλήν, τὸ δὲ ἐσπέρας ἔκρουε τὴν λύραν ἢ τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐνώπιον ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως Πᾶς ἄμουςς θαλαμηπόλος ἢ ἀμαξηλάτης τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου δυσκόλως ἡδύνατο νὰ εὐρῇ θέσιν, ὥφειλε δὲ τοὐλάχιστον, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης, νὰ ἡξέυρῃ κἂν ὅ ἀντιγράφῃ μουσικὰ τεμάχια.

Ἡ τελευταία καὶ περιεργωτάτη μονομανία τῶν ἀμερικανίδων εἶνε τὸ νὰ συλλέγωσιν ἀργυρὰ κοχλιάρια, κατασκευασθέντα ἐν Εὐρώπῃ. Κατὰ τὰ εἰς τὸν παλαιὸν κόσμον ταξείδια τῶν ἀγοράζουσιν ἐν πάσῃ πόλει, δι' ἧς διέρχονται, ἐν κοχλιάριον διαφέρων κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ σχῆμα ἀπὸ τῶν

μέχρις ἐκεῖνης τῆς στιγμῆς συλλεγόντων, καὶ ἐπὶ τῆς λαβῆς αὐτοῦ ἐγγαράττουσι πρὸς ἀνάμνησιν τὸ ὄνομα τῆς ἐν ἣ ἡγόρασαν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο πώλεως.

Πολυάριθμοι εἶνε ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ κατ' ἔτος τὸ βαρὺ καὶ δυσχερὲς ἔργον τῶν ἱεραποστόλων ἀναλαμβάνουσαι γυναῖκες, ἐν ᾧ δὲ ἄλλοτε μία κυρία οὐδὲ κἂν ἐφαντάζετο, ὅτι ἡδύνατο ἄλλως νὰ συμμετάσχῃ αὐτοῦ, παρὰ μόνον ὡς σύζυγος ἱεραποστόλου, τὴν σήμερον ὑπολογίζονται ὑπάρχουσαι 2400 ἄγαμοι ἱεραπόστολοι, γένους θηλυκοῦ, καὶ ἄλλαι τόσαι ἑγγαμοί.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῆς βορείου Ἀμερικῆς ὑπάρχουσιν, οὐχὶ μόνον ἄνδρες δημοσιογραφοῦντες, ἀλλὰ καὶ μεϊράνια καὶ παῖδες ἀκόμη, ἀλλαχοῦ μὲν θεωροῦμενοι ἱκανοὶ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ γραμματοδιδασκαλεῖον. Οὕτως ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐκδίδεται ἐφημερὶς, πολλοὺς ἀριθμοῦσα τοὺς ἀναγνώστας καὶ ἰννομαζομένη „The Ninth Street Journal“ (ἡ Ἐφημερὶς τῆς ἐνάτης ὁδοῦ), δημοσιεύουσα καλλιτεχνικὰς σημειώσεις καὶ ἔχουσα ἰδιοκτητήν καὶ ἐκδοτὴν παῖδα, ἐνδεκαετὴ τὴν ἡλικίαν. Ἐτερος δεκάτριετής παῖς ἐν Maryland ἐκδίδει μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα: „The Acorn“ (τὴν Βάλανον), ἣτις πραγματεύεται κυρίως ἐπιστημονικὰ ζήτήματα καὶ συντάσσεται, τυπώνεται καὶ διευθύνεται ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος παιδός. Ὡς δὲν πρέπει ν' ἀπορήσωμεν, ἂν μετὰ τινα ἔτη ἀναφανῶσι καὶ ἐφημερίδες τῶν βρεφῶν καὶ συγγράμματα ἀποκλειστικῶς ὑπὸ βρεφῶν γραφόμενα.

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ἐν Ἀνατολῇ καὶ παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ πτωχεία καὶ ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πληθύνονται οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ὑποστηρίξεως, ἀλλ' οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι καὶ ἐν ταῖς διαφόροις τῆς Εὐρώπης χώραις πυκνότεται εἶνε αἱ τάξεις τῶν πενήτων, οὕτω δὲ ἐν μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι τοιοῦτοι 1,037,000, ἦτοι 33 ἐπὶ τοῖς χιλίοις, ἐν δὲ τῇ Ἰταλίᾳ 1,365,000 ἦτοι 48 ἐπὶ τοῖς 1000, ἐν Πρωσίᾳ 1,310,000 ἦτοι 50 ἐπὶ τοῖς 1000, ἐν Αὐστρίᾳ 1,220,000, ἐν Γαλλίᾳ 1,150,000, ἦτοι 31 ἐπὶ τοῖς 1000, ἐν ταῖς Κάτω Χώραις 1,010,000 ἦτοι 105 ἐπὶ τοῖς χιλίοις, ἐν Ἑλβετίᾳ 140,000, ἐν ᾧ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς οἱ ἐνδεεῖς ὑπολογίζονται μόνις εἰς 225,000 ἦτοι εἰς 5 ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Αὕτη δὲ ἡ σπάνις τῶν πτωχῶν ἐν Ἀμερικῇ προέρχεται βεβαίως ἐκ τοῦ μεγάλου ποσοῦ τῆς ἐργασίας, ἣτις εἰσέτι ὑπάρχει αὐτόθι, καὶ ἐκ τῆς ὠμολογημένης φιλεργίας τῶν κατοίκων τοῦ νέου κόσμου. Ὡς ἐκ τούτου ἐκεῖ ὑπάρχουσιν οἱ ἐνδεεῖς πολὺ ὀλιγαριθμότεροι παρὰ ἐν Εὐρώπῃ, ὅπου ὁ ὁλονὲν ἐπιτεινόμενος ἀνταγωνισμὸς δυσχεραίνει σπουδαίως τὴν κτήσιν καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Πρὸς τούτοις δὲ δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ, ὅτι οἱ ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν μεταναστεύοντες εἶνε πάντες ὑγιεῖς, εὐρωστοὶ καὶ ἱκανοὶ ἐργάται, διότι πᾶς ἀσθενὴς τὸ σῶμα καὶ ἀνίκανος πρὸς κοπιώδη ἐργασίαν ἄνθρωπος δυσκόλως ἐπιχειρεῖ ν' ἀποδημήσῃ καὶ ν' ἀποξενωθῇ τῆς πατρίου γῆς. Διὰ τοῦτο ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχουσιν ὀλιγώτεροι σχετικῶς οἱ ἀνάπηροι καὶ οἱ ἔχοντες ἄλλας σωματικὰς ἐλλείψεις, διότι μεταξὺ 2720 κατοίκων ὑπάρχει μόνον εἰς τυφλός, μεταξὺ δὲ 2004 εἰς κωφάλαος, ἐν ᾧ ἐν Ἰρλανδίᾳ μεταξὺ 894 κατοίκων ὑπάρχει καὶ εἰς τυφλός, μεταξὺ δὲ 1340 εἰς κωφάλαος. Ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται, ὅτι παραμελοῦνται ἐν Ἀμερικῇ οἱ πένητες καὶ ἐνδεεῖς, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὑπάρχουσι 430 ἀγαθοεργὰ καθιδρύματα, 56 σχολεῖα κωφάλαων, 30 τυφλοκομεῖα καὶ 13 ἐκπαιδευτήρια διὰ τ' ἀσθενῶν τὸν νοῦν παῖδια.

Πολλὰ πράγματα συμβαίνουν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ ταῖς παρὰ τὸν Καύκασον ῥωσικαῖς ἐπαρχίαις, περὶ ὧν ὀλίγα μανθάνει ὁ εὐρωπαϊκὸς κόσμος. Ἡ ῥωσικὴ κυβέρνησις ἀκαμάτως ἐργάζεται πρὸς στρώσιν κατὰ τὰς χώρας ἐκεῖνας ὅσον ἐνεσθὶ πλειόνων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ἀφ' ὅτου μάλιστα ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ πόλις Βακού δύναται νὰ καταστῇ ἀνεξάντητος πηγὴ πλούτου ὡς ἐκ τοῦ ἀφθόνου πετρελαίου, ὅπερ ἀναδράσκει ἐκ τοῦ ἐκεῖ ἐδάφους.